

de 100,000 af, som skulde være til Forsikringshjælp? Saa vare de fuldstændig væk, og maatte endda lidt mere til. Jeg tilstaar, at jeg føler endnu en statistisk Beundring for det Tal, som er nævnt, nemlig 8,597,000 Kr., som vil medgaa til disse ubemidlede; thi der ser jeg aldeles ikke, hvor man har de fornødne Data fra til at opgøre denne Beregning saa nøjagtig, eftersom det jo afhænger af meget forskellige Omstændigheder, om Understøttelsen skal være 200 Kr., 150 Kr., 100 Kr. eller 300 Kr. for et Ægtepar eller i Forhold dertil. Ganske vist kan det af disse Tabeller ses, hvormange gifte Mænd og Kvinder der ere over 62 Aar, men det er jo ikke sagt, at de ere gifte med hinanden, det kan jo være, at disse Mænd over 62 Aar have yngre Kone, og dem maa man ogsaa regne med, og det forekommer mig derfor, at dette Tal ogsaa lider af en ikke ringe Usikkerhed, saa at jeg ikke føler mig overbevist om, at der vil være disse 170,000 Kr. tilovers, som skulle bære hele Planen om Livsforsikring. Den højtærede Minister har allerede berørt dette Spørgsmaal: Hvorledes skal da Fonden efter § 12 blive tilstrækkelig? Svaret maa jo ligge deri, at det er den almindelige Statskasse, der tillige er Garant for samtlige Anstaltens Forpligtelser, det vil simpelthen sige, at Statskassen betaler det hele, og saa veed jeg ikke, hvad denne Fond skal til, saa forekommer det mig, at være et lige saa stort Omsvøbsdepartement som selve Forsikringsanstalten, men hvad der imidlertid er et Hovedspørgsmaal ved denne Lov, er Spørgsmaalet om, hvem det skal komme til Gode. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne sagde, at det, som havde bevæget dem til at stille dette Forslag, var, at Skatten nu var fremme og laa til Disposition, og saa gjaldt det at have den bedst mulige Anvendelse for den, og navnlig at den skulde komme dem til Gode, paa hvem den antages at ville komme til hvile. Den foregaaende Taler har berørt dette Spørgsmaal, og det er vist temmelig problematisk, om der virkelig vil kunne regnes derpaa. Men det, som endnu ikke staar mig klart, det er, hvorledes Forholdet vil blive mellem Statsunderstøttelsen og den kommunale Understøttelse. Det siges i § 7, at „Understøttelsen løber ikke i den Tid, i hvilken nogen er optagen i een af Fattigvæsenets Stifter eller er undergivet Straf i Fængsel eller Straffeanstalt.“ Det sidste finder jeg meget heldigt; men dernæst staar der, at „i Understøttelsen fradrages den Pension eller anden Understøttelse, som den paagældende maatte nyde af offentlige Midler.“ Hvad forstås her ved offentlige Mid-

ler? Er det offentlig Fattigunderstøttelse? Den troede jeg næppe, man kunde kalde Hjælp af offentlige Midler. Men derefter er det mig meget uklart, hvorledes Forholdet bliver mellem denne offentlige Fattig-hjælp og den Statspension, de paagældende skulle have. Det forekommer mig egentlig, at Forholdet vil blive dette, at de ærede Forslagsstillere have villet give de paagældende over 62 Aar Valget mellem, om de helst ønskede en Statspension paa 1 eller 200 Kr. eller ønskede at forsynes af det offentlige Fattigvæsen. Valget kan vel i mange Tilfælde blive tvivlsomt, navnlig da det turde være tvivlsomt, om de fra Statspensionen kunde saa det samme Underhold, som Kommunen giver. Men det kunde jo være, at de satte saa megen Pris derpaa, og at de, som ansøgte af den ærede Ordfører, havde Slægtninge og Venner, som vilde supplere det manglende. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne gif endogsaa saa vidt, at han mener, at denne Udsetning vil have den Virkning, at Fattigvæsenet i sin nuværende Tilstand sprænges, og at Fattighusene hovedsagelig blive overflødige, og at det for de fleste Personers Vedkommende, som der her er Tale om, vil stille sig saaledes, at der ikke er Spørgsmaal om i Alderdommen at ty til det offentlige Fattigvæsen. Det skulde glæde mig, om dette blev Tilfældet. Men saa skøner jeg ikke rettere, end at de, hvem efter dette Lovforslag en Skat kommer til gode, ere Kommunerne, som slippe for at betale Fattigskat, og altsaa de Skattebydere i Kommunen, som maa bære denne Byrde; for saa vidt er der Sigthed med, hvad der blev foreslaaet af Regeringen i Fjor, idet der forelaa Forslag om, at hvad Skatten og Brændevinskatten oversteg et vist Beløb, skulde deles halvt mellem Stat og Kommune. Dette Lovforslag, hvis det kommer til at træde i Kraft, vil ad Omveje komme til at virke paa lignende Maade, men, som det forekommer mig, ad en daarlig Omvej; thi medens Regeringsforslaget gif ud paa, at Kommunen skulde have en Sum bestemt efter Folketaallet efter et Princip, der er lige for alle, for derved at Kommunen i fuldere Maal kunde løse de Samfundsopgaver, som ere stillede, og ogsaa til Dels lette nogle af de Byrder, som hvile paa den, vil Forholdet efter dette Forslag blive det, at de Kommuner lettes, som ere karrige og knavsevorne med deres Fattigunderstøttelse, medens de Kommuner, som sætte Pris paa at behandle deres fattige godt og skaffe dem en passende Eksistens, ville beholde deres Byrde uden at nyde godt af denne Lov. Det turde ogsaa være en fat-